

Arrest

nr. 251 552 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GOOS loco advocaat R. JESPERS en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient samen met zijn echtgenote op 15 januari 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaart op 1 september 2020 deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn

echtgenote een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 251 551 van 24 maart 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 1 september 2020 legde de gemachtigde eveneens een bevel op aan verzoeker en zijn echtgenote. Het bevel gericht aan verzoeker is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, de genaamde

Naam, voornaam: D., F. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Mitrovica
nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor, voorzien van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand en met het privéleven, noch met de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn familieleden. Verzoeker heeft een reëel familieleven met zijn echtgenote en twee kinderen. In het gezin zijn ook belangrijke medische problemen als gevolg van trauma's opgelopen in Kosovo. Verzoeker verwijst hiervoor naar wat gesteld is onder 'in feite' en ziet dit hier voor herhaald. Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel. Verzoeker verwijst naar volgende arresten die een bevel vernietigen in geval geen toepassing is gemaakt van artikel 74/13 vreemdelingenwet: RvV 222 506 van 12 juni 2019; RvV nr. 231 810 van 27 januari 2020. Er zijn meerdere gelijkaardige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Alleszins is de zorgvuldigheidsverplichting geschonden door geen overweging te maken in verband met het familiaal leven van verzoeker of met de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn familieleden”.

2.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Ook al blijkt inderdaad niet uit het bestreden bevel dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van verzoekers gezin en hun gezondheidstoestand en is er geen melding gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dan nog blijkt de samenhang tussen dit bevel (en het bevel aangevochten in zaak 253 073) en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Niettegenstaande het feit dat de huidige bestreden beslissing formeel steun vindt in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet dan de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond is verklaard, blijkt dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat de aanvraag ongegrond moest worden verklaard, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt eveneens dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de ongegrondheidsbeslissing, die dateert van dezelfde datum als het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien verzoeker deze beslissing ook heeft aangevochten voor de Raad. Er blijkt dat in de ongegrondheidsbeslissing wel uitgebreid werd ingegaan op het gezinsleven van verzoeker en op het hoger belang van zijn kinderen. Aangaande de medische problematiek wordt in de ongegrondheidsbeslissing als volgt gemotiveerd: *“In de bijlagen van het verzoekschrift (bedoeld wordt de aanvraag 9bis) werd een document toegevoegd waarin een arts bevestigt dat het voor het jongste kind de 1ste jaren tegenaangewezen is om de eerstvolgende jaren naar het buitenland te reizen gezien de medische problematiek van dat kind onvoldoende onder controle is en het kind regelmatige opvolging behoeft en bijsturing van dagelijkse medicatie. Om na te gaan of dit element op zich een buitengewone omstandigheid vormt, werd het deskundige advies ingeroepen de arts werkzaam op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij ook gevraagd werd om de vaag aangehaalde medische problematiek van mevrouw in overweging te nemen. Op 24.08.2020 heeft deze arts haar medisch advies uitgebracht, dat in de bijlage van huidige beslissing vervat zit, in een gesloten briefomslag omwille van het medisch geheim. De medische elementen van zowel moeder, voor wie reeds 2 weigeringsbeslissingen inzake haar aanvragen op grond van art. 9 ter werden genomen, als jongste kind worden niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, omdat er slechts beperkte concrete en reeds gedateerde informatie werd voorgelegd door de betrokkenen, terwijl medicatie en nood aan opvolging geen objectief medische onderbouwde tegenindicatie vormt tot reizen”*. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat die motieven niet opnieuw moesten worden herhaald in het thans bestreden bevel. Bovendien blijkt dat de Raad bij arrest nr. 251 551 van 24 maart 2021 het beroep tegen de voormelde ongegrondheidsbeslissing heeft verworpen, dermate dat die motieven in de ongegrondheidsbeslissing kunnen volstaan in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet. Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van. De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen. Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen. De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2.2. Verzoeker heeft een punt waar hij stelt dat op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Ook al blijkt uit het bestreden bevel niet uitdrukkelijk dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de hogere rechtsnormen, blijkt dit wel afdoende uit de motieven van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Er werd supra reeds vastgesteld dat het huidige bestreden bevel samenhangt met die ongegrondheidsbeslissing, zodat alle motieven aangaande de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag in die ongegrondheidsbeslissing in de thans bestreden beslissing niet hernomen moesten worden. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

In het tweede onderdeel merkt verzoeker op dat in het bestreden bevel de mogelijkheid wordt miskend om op basis van de documenten onder artikel 2, 1° van de Vreemdelingenwet toegang te krijgen tot het Rijk omdat op geen enkele manier naar die mogelijkheid wordt verwezen. Hij citeert artikel 2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een vreemdeling ook tot het Rijk kan worden toegelaten als hij houder is van documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit. De Raad kan verzoeker volgen in het feit dat artikel 2 van de Vreemdelingenwet ook in de mogelijkheid voorziet toegang te verschaffen tot het Rijk als de vreemdeling houder is van documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit, maar ziet wederom het belang niet in van dit onderdeel van het middel voor verzoeker aangezien hij geenszins voorhoudt over dergelijke in artikel 2, 1° bedoelde documenten te beschikken. Een eventuele onzorgvuldigheid in deze kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stipt verder aan dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat de administratieve overheid bij haar beoordeling moet uitgaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct moet beoordelen en zij niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit mag komen. De Raad ziet niet in wat het betoog van verzoeker te maken heeft met de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“DERDE MIDDEL: Schending van artikel 74/14 vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting. Schending van de zorgvuldigheidsverplichting. Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn. Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de beslissing over de termijn steunt. Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.”

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker klaarblijkelijk weet over welke rechtsgrond het gaat, met name artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet zodat hij geen belangenschade loopt door het niet uitdrukkelijk of zorgvuldig vermelden ervan. Bovendien ziet de Raad sowieso niet in welk belang verzoeker heeft bij het aanvoeren van het feit dat niet duidelijk is welk onderdeel van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de termijn steunt, aangezien verzoeker in casu dertig dagen gekregen heeft om het grondgebied te verlaten, hetgeen de standaardtermijn is voor een bevel om het grondgebied te verlaten en niet blijkt dat verzoeker zou verzocht hebben om deze termijn voor vrijwillig vertrek te verlengen. Verzoeker licht niet toe waarom de termijn van dertig dagen onredelijk zou zijn, of hoe de gemachtigde

zou uitgegaan zijn van onjuiste feitelijke gegevens zodat ook niet wordt toegelicht waarom de materiële motiveringsplicht geschonden zou zijn. Daarbij komt nog dat ondertussen die termijn van dertig dagen ook reeds lang verstreken is.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

“VIERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht op zich en in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet. Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat art. 41 van het Handvest het hoorrecht bevestigt. Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken (overweging 38). Dat verzoeker ook verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met de gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoeker verblijft zonder onderbreking sedert 2011 in België en leeft hier als gezin met zijn echtgenote en twee kinderen. Er is met deze familiale situatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel. Zoals uit het feitelijk gedeelte blijkt zijn er in de familie diverse medisch-psychische problemen als gevolg van de traumatische ervaringen in Kosovo, ondermeer de inter-familiale problematiek die maakte dat het huwelijk van verzoeker met mevrouw V. A. (...) op het verbod van de vader van V. (...) botste met ernstige bedreigingen als gevolg. Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM en om artikel 3 EVRM in acht te nemen. Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien. Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden. Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.”

2.4.2. Na een theoretische uiteenzetting over het hoorrecht, erkent verzoeker dat hij bij het inroepen van de schending van artikel 41 van het Handvest moet overgaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen aanleiding geven tot een andere beslissing. Verzoeker stelt dat indien hij gehoord zou geweest zijn, hij had kunnen opwerpen dat met hun gezins- en familiale toestand moet rekening gehouden worden. Verzoeker en zijn echtgenote verblijven al ruim 9 jaar in België. Ze hebben samen ook twee schoolgaande minderjarige kinderen. Volgens verzoeker is er met hun gezinssituatie totaal geen rekening gehouden bij het nemen van het bevel en had verzoeker ook kunnen wijzen op de noodzaak van een proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker acht dan ook het hoorrecht geschonden verbonden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan de theoretische uiteenzetting van verzoeker aangaande het hoorrecht onderschrijven. Hij stipt vooreerst aan dat verzoeker in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid had om op nuttige en dienstige wijze deze elementen aan te stippen, hetgeen hij ook heeft gedaan. Verder meent de Raad niet dat de aangehaalde elementen mogelijk hadden kunnen aanleiding geven tot een andere afloop van de

administratieve procedure. Zoals supra reeds gezegd, hangt dit bevel samen met de ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum, nl. 1 september 2020. Uit die motieven blijkt dat de gemachtigde op de hoogte is van het gezins- en familieleven van verzoeker in het Rijk, van hun langdurig verblijf en van het feit dat zij twee schoolgaande kinderen hebben. De gemachtigde heeft daar ook uitgebreid over gemotiveerd en is overgegaan tot een fair balance toets die de Raad in zijn arrest nr. 251 551 van 24 maart 2021 niet onregelmatig heeft bevonden.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC